

afgørelser vedrørende sanktionsanvendelse eller godkendelse m.v., jf. bestemmelsens 1. pkt.

Bestemmelsen giver bl.a. indenrigs- og sundhedsministeren mulighed for at ændre statsamtmandens afgørelser, og den indebærer derfor, at ministeren har de samme reaktionsmuligheder i forhold til kommunen, som statsamtmanden har.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet kan således træffe en eventuel afgørelse direkte i forhold til den pågældende kommune, herunder eventuelt anvende sanktioner over for kommunalbestyrelsen eller de implicerede kommunalbestyrelsesmedlemmer eller ændre statsamtmandens afgørelse om godkendelse m.v.

Herved adskiller ministerens reaktionsmuligheder i de sager, som ministeriet tager op af egen drift, sig fra dem, indenrigs- og sundhedsministeren efter den gældende ordning har til rådighed i de sager, som ministeriet behandler af egen drift. Indenrigs- og sundhedsministerens beføjelser retter sig i dag mod tilsynsrådene, jf. den gældende § 61 a i lov om kommunernes styrelse, mens ministerens beføjelser efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 52, stk. 4, som udgangspunkt retter sig direkte imod den kommunale disposition eller unkladelse, som tilsynssagen vedrører.

Om baggrunden for denne forskel henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 7.3.2.

At indenrigs- og sundhedsministeren har de samme reaktionsmuligheder som statsamtmanden, indebærer, at ministeriet i forhold til kommunen træffer afgørelse inden for de samme rammer som statsamtmanden. Således vil Indenrigs- og Sundhedsministeriet i sager vedrørende legalitetstilsynet alene kunne føre tilsyn inden for de rammer, der angives i lovens § 48, og anvende de reaktionsmuligheder, som er nævnt i den foreslåede affattelse af lovens §§ 50-50 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, og lovens betingelser for anvendelsen af sanktioner over for kommunalbestyrelsen eller det relevante kommunalpolitiske organ eller dens medlemmer skal være opfyldt.

Indenrigs- og sundhedsministeren har efter den gældende ordning i tilfælde, hvor ministeren som rekursmyndighed behandler en klage over en af et tilsynsråd pålagt sanktion, adgang til at ændre en sådan sanktion i såvel lempende som skærpende retning. Der gælder således ikke et forbud mod reformatio in pejus.

Det foreslås, at indenrigs- og sundhedsministeren – når der bortses fra den foreslåede bestemmelse i § 50 d, 3. pkt., – tillægges adgang til at ændre statsamtmandenes afgørelser vedrørende sanktionsanvendelse eller godkendelse m.v. til ugunst for det organ eller det medlem, afgørelsen er rettet imod, jf. bestemmelsens 2. pkt.

Med den foreslåede bestemmelse vil der i alle sager, herunder i sager, der er rejst af ministeren af egen drift, f.eks. sager, hvor statsamtmanden har truffet afgørelse om ikke at anvende sanktioner, blive mulighed for, at ministeren kan ændre statsamtmandens beslutninger og afgørelser i såvel lempende som skærpende retning, når der bortses fra tilbud om erstatningsretlig bod, som det erstatningsansvarlige kommunalbestyrelsesmedlem har accepteret og betalt inden den fastsatte frist, jf. § 50 d, 3. pkt. Har statsamtmanden i øvrigt truffet en begunstigende afgørelse om at unklade at anlægge erstatningssag, vil denne afgørelse kunne ændres i skærpende retning af indenrigs- og sundhedsministeren.

Adgangen til at ændre en afgørelse til ugunst for kommunalbestyrelsen gælder tillige i godkendelses-sager m.v. Det forhold, at en kommune har disponeret i henhold til en af statsamtmanden meddelt godkendelse m.v., kan dog efter omstændighederne reelt være til hinder for, at en meddelt godkendelse m.v. kan ændres af ministeriet.

Indenrigs- og sundhedsministerens beføjelser omfatter såvel i rekursagerne som i de sager, ministeren tager op af egen drift, adgangen til at hjemvise en sag til fornyet behandling hos statsamtmanden med henblik på, at statsamtmanden træffer fornyet afgørelse om anvendelse eller unkladelse af anvendelse af sanktioner eller afgørelse om godkendelse m.v. og på hvilke vilkår, jf. bestemmelsens 1. pkt., sidste led.

Beføjelsen vil f.eks. kunne anvendes, hvis ministeriet under behandlingen af en sag bliver opmærksomt på, at statsamtmandens sagsoplysning er mangelfuld, eller at statsamtmanden ikke har ladet relevante omstændigheder indgå i sin vurdering. Ministeriet kan i denne situation vælge enten selv at træffe afgørelsen under hensyntagen til de pågældende omstændigheder eller at hjemvise sagen til fornyet behandling hos statsamtmanden med den virkning, at statsamtmandens afgørelse eventuelt senere på ny kan indbringes for ministeriet. Beføjelsen kan også benyttes i tilfælde, hvor der efter statsamtmandens afgørelse er indtruffet ændrede faktiske forhold eller tilvejebragt nye oplysninger.

Adgangen til at hjemvise en sag til fornyet behandling hos statsamtmanden kan anvendes i kombination med, at ministeriet ændrer eller ophæver (en del af) statsamtmandens afgørelse. Ministeriet kan endvidere i forbindelse med en hjemvisning – uden at ministeriet bliver inhabil ved en senere behandling af den afgørelse, statsamtmanden som følge af hjemvisningen måtte træffe – afgive en vejledende udtalelse om den